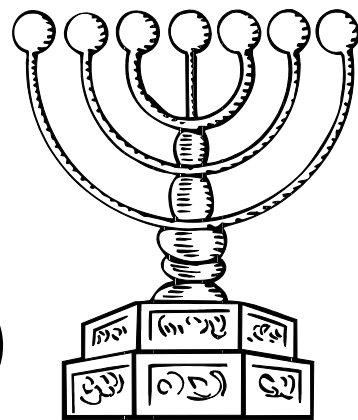

THE SZARVAS TIMES

The 100% Original Lauder-Joint Summer Camp Edition

TIZENKÉT NAP A VILÁG

Nem is tudom mikor voltam először Szarvason úgy, hogy nem nyár volt, hanem valami más évszak. Arra viszont pontosan emlékszem, hogy mikor volt az első alkalom, amikor a 4. turnus után is lent maradtam: 2001 nyarán részt vettem az akkor még néhányak által 5. turnusnak is nevezett

UJS hagyományörző táborban. Négy turnusnyi folyamatos lángolás és komplett örület után – arra számítva, hogy majd a 18+ életkorú közönséget megcélzó program még erre is rátesz egy lapáttal – hirtelen

csend vett körül. Súlyos és vibráló csend. Persze sorban érkeztek az egyetemisták, friss diplomások – némelyikük már családdal – és kisebb-nagyobb baráti társaságok, de a nyári, több száz fokon izzó hangulat nyomában csak kongó üresség maradt, hogy egy remek képzavarral érzékeltessem akkori állapotomat. Személyesen kellett megtapasztalnom, hogy ami az életerő folyamatos mámorát hozta a 18 év alattiak társaságában,

az a 18 év feletti világában már csak halvány emlék. Mondhatjuk úgy is, hogy az elvárásimmal pofára estem. Betonon.

Beletelt pár napba, mire magamra lettem, pontosabban mire hajlandó voltam elfogadni, hogy ez a Szarvas egyáltalán nem az a Szarvas. Próbáltam megérteni, mi lehet ennek az oka, de azóta sem sikerült egyértelmű és teljes magyarázatra lelnem. A UJS szervezői is megtettek minden azért, hogy felejtethetlenné tegyék a saját szűk egy hetüket, csak valahogy az emberek voltak már egészen mások. Aki ide érkezett, az leginkább pihenni jött, nem vágyott zajra, tömegre, de még csak közös mode ánira vagy a dobozhangú hangosbemondóból ömlő zenére sem (vajh miért?...).

Nem mondom, az ebédlőben azért tudtam élvezni a szokot

l a n

Fotó: László Péter

csendet, de azon kívül nem maradt más számomra, mint egy baráti társaság azonnali összekalapálása. Szerencse, hogy Jakab Gergő barátom éppen visszajött Izraelből pár hétre, és lejött látogatni az utolsó pár napra – így mégsem lógó orral kellett visszaköltözni Budapestre. Mondjuk így sem volt vidám az elszakadás. Na jó, pakolni is utálok...

Ez az élmény aztán megtanított arra, hogy újraértékeljem a nyári csonka két heteket. És én még könnyen beszélek, mert madrichként, specialistaként, vagy később korcsoportvezetőként már megtehettem, hogy több turnust is lent töltsék – még ha munkával is.

Elképzelni is nehéz azt az időt, amikor csak 12 napra mentem le, aztán egész évben ennek az emlékéit próbáltam meg magamban – többkevesebb sikerrel – ápolni. Ehhez persze nagy segítséget jelentettek a cionista ifjúsági szervezetek: igazi alma materem, az akkori Habonim; a Somer (a Hanoár akkor nekem valahogy kimaradt); és persze a Szarvashoz ezer szállal kötődő barátságok.

Visszagondolva talán ez az élmény volt az, ami azóta sem enged el, talán ezért töltöttem még most is az egész nyaramat Szarvason. Megtapasztaltam fájó hiányát, rettegek is azóta az elszakadástól. Még az a szerencse, hogy van már tábori pszichológusunk: csak egy kanapé kell hozzá, és ha akarok, beszélhetek róla...

Azok az ismerőseim pedig, akik soha nem voltak a táborban, továbbra is értetlenül néznek rám: meg vagy te húzatva – mondják, nyilván némi igazsággal. De hát nem tehetek róla, megfertőződtem, beoltottak, belerángattak, belenőttem, és az életem szerves részévé tettem, vagy tette magát ez az egész dolog – mert ez maga az ezerarcú Szarvas-komplexus. Ebből akár doktorit is lehetne írni, csak egy pszichológusi diploma kéne már hozzá.

Van olyan barátom, aki hosszú idő után először ezen a nyáron fogja kihagyni Szarvast. Kíváncsi vagyok és aggódva várom, hogy mire jut vele – távolról, a tábor biztonságos akolmelegéből figyelve persze biztonságban érzem magam, de belül azért ott szorongat a tudat: ki tudja, mit hoz az én számomra a jövő?

Szóval egyet tanácsolhatok: carpe dies, hiszen 12 nap, és vége. (És remélem, Horatius ennyit megbocsát.)

a szerk.

RÉSZ-EGÉSZ ÉS NEM RÉSZEG-ÉSZ!

Legyen a mottónk:

„Az egyik fél fél,
a másik nem egész,
így az egész is fél,
és a feleknek nehéz.

*Boldog hogy fél,
így félig már egész,
de rettegve fél,
mert ez egészen kevés.”*

Idén már elmondhatom, hogy legalább annyi nyarat töltöttem Szarvason, mint ahányat nem... 12 évesen voltam ugyanis először a táborban és most töltöm a 24.-et. És mindketten sok változáson mentünk keresztül, Szarvas is és én is. Felnőttebbek lettünk. Cserélődtek az emberek, sok szokás, szabály, program, még a házak is, amikben lakunk. Én időközben befejeztem a középiskolát (már lassan az egyetemem is befejezem), chanichból madrich lettem, próbálok sokat tanulni a vallásról, jártam Izraelben és vittem másokat is oda, hogy megmutassam a sok

csodát, amit pár évvel előtte nekem is mutattak.

Vannak dolgok, amik viszont nem változtak.

Dalolunk, énekelünk, sportolunk, evezünk, és nem utolsósorban tanulunk. Na nem annyira évszámokat, neveket és eseményeket, sokkal inkább magunkról és a helyünkről a világon. Legalábbis én így éltem meg ezt a jó pár évet. Mindennel, amit a zsidóságról megtudtam, magamról is tanultam valamit. Mikor egymással beszélgetünk vagy vitatkozunk, őseinkkel is kapcsolatot teremtünk. Beszélnek hozzánk, kíváncsiak várva, mit kezdünk a hagyatékukkal. Hibáikkal és érdemeikkel egyaránt. Mindenki kapott valamit Szarvastól, egyesek szűnyogcsipéseket, hasfájást, az első csókot, megint mások jó barátokat, hitet, felelősséget és temérdek emléket.

Szóval Szarvas érdekes egyéniség. Nem is akartam vele megszákítani a kapcsolatot 18 évesen, jelent-

keztem hát madrichnak. Persze első évben az ember még nem tudja mi vár rá, a társaságból viszont nem akar kiszakadni. Én soha nem gondoltam volna, hogy mennyivel többet nyújt nekem a tábor, ha én is aktívan részt veszek majd a munkában. Nem mintha chanichként nem élveztem volna, de

összehasonlíthatatlan érzés

egy jól végzett turnus után úgy búcsúzni (no nem örökre!), hogy átadhattál valamit, amit egykor te is ajándékként kaptál. Hálás lehetek, mert néhány konfliktustól eltekintve jó emberekkel dolgozhattam együtt, és a csoportjaim is szerethetőek voltak.

Persze Szarvas sem tökéletes, néha megbánt, máskor meg ő sértődik meg, mert félreért valamit. Mint minden kapcsolathoz, ehhez is türelem és megértés kell mindkét oldalról. Ki is egészítjük egymást, ő a másik felem. Hogy meddig járok még Szarvasra? Ki tudja? Ha eljön az a nyár, mikor már nem lehetek ott, majd Szarvas jön el hozzám, és az, amit tőle kaptam. Mert sok érték és gondolat az egész életemben elkísér. Abból tudod felépíteni magad. Minél többen érzünk így, annál inkább megéri csinálni.

mosy

Filozofikus hajlammal megáldott kollégánk égre emeli a tekintetét – közben boldog

SZARVAS
2009
nemzetközi zsidó ifjúsági tábor

A JDC Magyarország,
a Ronald S. Lauder Alapítvány
és a Bálint Ház
2009 nyarán is szeretettel várja
szarvasi nemzetközi
zsidó ifjúsági táborába
a 7 és 17 év közötti fiatalokat.

**I. TURNUS:
június 28 – július 10.**

**II. TURNUS:
július 12 – 24.**

**III. TURNUS:
július 26 – augusztus 7.**

**IV. TURNUS:
augusztus 9 – 21.**

HÁLÓZATSIRATÓ

Amíg a virtuális világban élsz

Karácsonykor mindig jobban érzem a munkanélküliséget. Na nem a másokét, a magamét. Tudom, válság van, nem illik panaszkodni, egyébként is, akinek amúgy sincs munkája, azt kevésbé érinti a dolog. De mégis. Ma összefutottam egy volt osztálytársammal, szintén zenész. Tulajdonképpen még mindig itt ül mellettem. Nem is lehetne másképp, mert várplazma adás közben nem illik elmászkálni. Elképzelem magamat harminc évesen (akkora fantázia nem kell hozzá, hisz jövőre annyi vagyok), ahogy vért adok karácsonyi ajándékokért cserébe, és azt kell mondanom, mindent elértem. Biztosan kíváncsiak vagytok, hogyan telnek egy munkanélküli zenész hétköznapjai.

Vagy kezdhethetnénk ott is, mi az, hogy munkanélküli? Hiszen gürcölünk mi is nap mint nap. Izzadunk, szagunk van, elfáradunk. Csak azért, mert Állambácsi nem látja hasznunkat, az emberiségnek még válhatunk a javára! Én speciel igyekszem minden nap jobb ember lenni és nem elkövetni azokat a hibákat, amiket azelőtt már annyiszor elkövettem. A lakásunk soha nem volt tisztább, rendezettebb. Ha már néhány falevél lehull a kertben, rohanok is gereblyével, és még földet érésük előtt kis helyes gúlákba rendezem őket. Mindent lehet tökélyre fejleszteni.

Úgy látszik a férfiakból a tétlenség előcsalogatja a HTB érzetet, mert én is feltűnően sokat mosok/gatok és porszívózom a lakást. Vasalásra még nem vitt rá a lélek, de valószínű, hogy a kezdő

semmittevőnek kell egypár év, amíg ráfanyalodik efféle nemszeretem házimunkákra is. Azt hiszem Bokor kollégával egyetértésben állíthatom, hogy fiatal munkanélküliként az ember legjobb barátja az internet. Az igazi katasztrófa az lenne, ha már a világhálóra sem futná. Mindig van hová tovább (hovatovább) kattintani, aztán hipp-hopp, este lesz.

Itt azért van egy kis eltérés Vaker kartárs és köztem – már megbocsáss, hogy így írásban a szavamba vágok. Én boldog lennék internet nélkül is. Sőt! Részben az internetet hibáztatom azért, ahol most tartok – meg persze az emberi gyarlóságomat. Az internet maga a halál! A gonosz, el diaboló, az antimózes!

Mert – teszem azt – eltervezem szépen, hogy holnap lesz a nagy nap, mi ismét beragyogja sápatag

horizontom (ej, be szép képzavar – a szerk.), gyógyír lesz sebeimre, meleg étel tényéromba, és ezzel a megnyugtató tudattal hajtom álomra a fejem. Másnap felpattanok, mint órarugógerincű barátunk, és határozott lépésekkel elhagyom a hálószerobát (9-kor!!!). A konyhába menet azonban – hol a további sikerszériához előre kiszámított kalóriamennyiséget vételeznék magamhoz – beugrom a küsszobába (most kérném gyengébb idegzetű olvasóinkat, hogy csak kapaszkodva, erősebb idegzetű, de kiskorú olvasóink, pedig szülői felügyelettel olvassanak tovább), csak egy pillanatra, megnézni, hátha írt valaki mailt (munkaügyben, természetesen). És ez az a megfoghatatlan pont az időben, amikor elszabadul a pokol. A következő alkalom, amire feleszmélek: 13:38. Számomra ismeretlen holt nyelven habogok valamit, a világ elsötétül körülöttem, kalandom itt véget ért.

Hát ezért tartom mindig ott az ujjam, mielőtt odalapozok a következő részhez (utalás a „Kaland, Játék, Kockázat” sorozatra – nem a szerk.). Ebben többé-kevésbé egyetértünk. Mégis ez a gyűlölt-imádott hetéra az egyetlen mentesség, mikor számot kell adnod az úrszíne előtt, hogy miért nem gyakoroltál aznap. Hát azért, mert ott ültél az előtt a rohadt gép előtt egész nap. Hát igen – bólogatok együtt érzően az MSN másik oldalán. Ez a szar minden időnket elveszi (tulajdonképpen erőszakról szó sincs, adjuk mi azt magunktól is).

(Folytatás a következő oldalon)

A rovatvezetők ezúttal házassági rituálét vezetnek

Ráadásul egyre többet kér belőled. Régen elég volt az 1.44 megabájtos flopi, ma meg épphogy elég a 160 gigás vincsi. Már meg sem tudod nézni a letorrentezett filmjeidet, mert időd sincs rá. Csak egyre több lesz, és már az álladig ér a DiVX. Éjszakánként izzadtan ébredsz és rájössz, hogy terabájtos vinyóval álmodtál. De amíg a virtuális világban élsz, nem kell vele foglalkoznod, hogy nincs munkád, nincs családod.

Azonban minden virtuális világ megszakad egyszer. Hiába, még nem élünk abban a korban, mikor az áramellátás kikezdehetetlen, a számlák önkiegyenlítőek, az ebéd magától áll elő (jobb szeretem én csinálni) és a házassélet is letudja magát vagy esetleg online is elintéztető. Kelj fel számítógép-freak, és járj! Valószínűleg valami ilyenmit mondana a modern Joshua. Mint ahogy ezt a WALL-E-ban, a Pixar stúdió utópista, kivételesen visszafogottan ömlengő, a legjobb animációs film Oscarját elnyerő egész estés alkotásában is láthatuk. De itt van rögtön egy ehhez kapcsolódó kérdés: Minek tudom én mindezt?

A helyes megfejtők között virtuális kipát sorsolunk ki. Bármikor írhattok, egyfolytában a gép előtt ülünk!

Bokor & Vaker

Pintér Béla Társulat: Kórház-Bakony

A BÉLA ÉS A TÖBBIK

Sötétség (mert itt kezdődik minden). Feszült, vészjelző zene. Furulyák, kántáló női ének. Lassan pislákolni kezd egy lámpa, az előtérben alakok táncolnak, lábuk határozott ritmusban dobban a padlón. Fehér zakós, térdeplő alak kontúrjai bontakoznak ki a háttérben. Kap egy vörös virágcsokrot, majd lesújtanak rá egy karddal. Zene alábbhagy...

Felkiált: *Jöjjön el az én országom!*

Egy másik hang: *Endre!* – öregedő fejkendős férfi áll mögötte, női ruhában.

Fehér férfi: *Taposd szét az ellenem vétkezőket!*

Hang 2: *Rádai úr!*

Fehér férfi: *Bujákiné, maga förtelmes, visszataszító lény!*

Hang 2: *Endre!*

Fehér férfi: *Mit akar tőlem, Magdolna?*

Hang 2: *Bocsásson meg, hallottuk, hogy itthon van és...*

Fehér férfi: *Persze, persze... Igen-igen... Mit mondtam az előbb?*

Hang 2: *Persze, persze. Igen-igen. Fehér férfi: Nem-nem... korábban förtelmes visszataszító lénynek neveztem magát! Bocsásson meg. Még félálomban vagyok. llyenkor olyan dolgokat is kimond az ember, amelyekre éber állapotban csak gondolni szokott.*

...

Ismét sötét (megint kezdet). Csembaló, vonósok. Népies hangulat, madárcsicsergés, vidám, egyszerű dallam, kora barokkba bugyolálva. Középen lassan láthatóvá váló családi alapegység: egy férfi és egy nő, egymást átölelve, szemüket és kezüket a nő gömbölyödő hasán nyugtatva éneklük: *Kicsi madár, ne keseregj az ágon, / sosem leszel elhagyott a világon. / Lesz majd néked édesapád meg anyád, / a jóisten mindig gondot visel rád. / Kiskorodban árvaságra ne jussál, / életedbe soha ne szomorkodjál / ne tanuld meg hogy kell túrni, szenvedni, / Csak azt ismerd, hogy kell szívből szeretni... – a zene felhangosodik, a pár boldogan egymás nyakába borul. A színen egy tanyasi udvar válik láthatóvá, középen szekéren egy*

idősebb paraszt pár, jobbra tőlük a földön az iménti újdonsült anya, balra kezeslábas munkásruhában egy fiatal nő és a valószínűsíthető apa, buggyos nadrágban, bő ingben. Viszonylag statikusan, együtt folytatják az éneket...

...Kicsivel később. Fiatal terhes nő, operában megszokott énekeszéddel, csembaló kísérettel kiabálja:

Én nem tudom miért, de úgy érzem, hogy a világ összes emberét így, egyszerre meg tudnám ölelni. Így, így, össze tudnám szinte roppantani őket és megdajgálnám a testüket. Jól van, most már nyugodjatok meg, vegyetek nagy levegőt, dőljetek hátra, lazítsátok el magatokat. Élvezzétek a jóisten napsugarait. Egyszerűen olyan hatással van rám ez a tavasz, mint még so-o-ha!

Bő inges férfi, halkan: *Október huszonharmadika van...*

Terhes nő, továbbra is vidáman kiáltja: *Tessék?*

Bő inges férfi: *Semmi... – odasiet hozzá, átkarolja. Hangosan: Ezt a tavaszt bizonyára a lelkedben érzed!* Terhes nő, euforikusan kiáltja:

Nem! A levegőben érzem a virágzó fák illatát és az ébredező természet apró rezdüléseit érzem a testemen, mintha ilyen kis huncut manók csipkednék a bőrömet!

Bő inges férfi, magának: *Értem... – mosolyogva a nőnek: Sze-e-re-et-lek!*
Terhes nő: *Én is nagyon szeretlek!* – hangját hajlítva: *Jaaaaaj!* – szavanként egyre magasabban: *Annyira, annyira, annyira, – s végül elvékonyított hangon: annyira!* – ismét összeborulnak.

A két másik nő a szín jobb szélén egy padra ül és káposztaleveket dobálnak egy kosárba.

Fiatalabb nő, kezeslábasban, recitálva: *Ivott ez a kislány... vagy fűvet szívott! Akinek ekkora hasa van, annak szerintem már egy kicsit jobban kellene vigyázni magára!*

Idősebb nő, fáradtan: *Ugyan már! Egyszerűen boldog, hiszen férjhez megy. Neki ilyen a természete.*

Fúga indul csembalóval. Fiatalabb nő kezdi, majd a fúga szabályai szerint követi az idősebb:

Furcsa kis széllébélt szélkelep. Furcsa kis széllébélt, gyermekien naiv, gyermekien naiv. Furcsa kis széllébélt, széllébélt... Ezen a szón szekvenciáznak egy darabig, majd zárlat: Hülye-e, pí-i csa-a!

Idősebb nő, tovább recitálva: *Néha legszívesebben hozzákötözném egy székhez!*

Kezeslábas viselő nő: *Én beköt-ném a száját is!*

Együtt: *Nem, ez már túl szép!*

Kezeslábas viselő nő, ábrándozva: *Túl szép a vőlegény!*

Idősebb nő, feddően: *Vigyázz! Mostohatestvéred ő!*

Kezeslábas viselő nő, nyomatékkal: *Igen, CSAK mostoha!*

Idősebb nő: *Mégis más kislányt vezet oltár elé, méghozzá sürgősen! Mert a menyasszony már*

domborodik!

Kezeslábas viselő nő, dallamot átvéve: *A menyasszony domborodik. – feláll és mérgesen földhöz vágva egy káposztát: A magyarság szaporodik!*

Idősebb nő: *Helyedben inkább sír-nék rajta, mert a te kezedet még ma megkéri a degenerált állomásfőnök!* ...

Mi is mindez? Ha valaki már járt azt épp felújítás alatt levő Szabadság híd budai felén, az tudja, hogy ott van a Gellért tér. És ha kicsit továbbment a Duna-parton, akkor azt is tudja, hogy ott van a Műszaki Egyetem. És ha esetleg – persze ennyi véletlen egybeesés már-már abszurdum – be is tévedt a patinás oszlopaival kérkedő főépületbe, annak már egészen kicsi esélye volt, hogy a vakszerencse a második emeletre vezette volna, ahol az egyik szegletben bújik meg a Szkéné színház. Aki azonban dacolva folyóval, hidakkal, terekkel, oszlopokkal, lépcsőkkel, szegletekkel, nemzeti ünnepekkel és jegypénztárakkal, valamint idegőrlő várakozással mégiscsak eljutott a Szkénébe, az valószínűleg hallhatott egy nevet is, ami most, újraemlítése során ismerősen fog csengeni (ehhez persze jó hangosan ki kell mondani, mert úgy cseng igazán): Pintér Béla.

Nem is olyan rég, december hónap egyik keddjén lett vége a Pintér Béla Társulat 10 éves fennállása alkalmából rendezett fesztiválnak, ahol rövid idő alatt (majd két hónap) előadták az egész eddigi repertoárt. Egy készülődésben levő darab munkabemutatóját is megcsodálhattuk *A soha vissza nem térő* címmel (februártól már kiforrott állapotában is megtekintető), valamint a *Népi Rablélet* eltemet-

tük, hadd nyugodjék.

Pintér Béla a magyar kortárs színház egyik legizgalmasabb alakja. Társulata összes darabját maga írja, rendezi és mindben játszik is. Témaválasztásai sokfélék, de mindig van benne magyar vonatkozás, különböző kultúrák találkozásai, sok zene és váratlan fordulatok. Színészei általában énekelnek és zenélnek is az élő zenei kíséret mellett. A Szkéné színházba nem fér be sok ember, de a darabok feszített történetvezetése ebben az intímabb légtérben még erőteljesebben hat, hisz ott van a néző az események kellő közepén. Mindegy, hogy a fentebb elsőként idézett *Anyám orra* című nyakatekert drámát éli át a néző román kézrátételes gyógyítóval, vidéki színjátszókörrrel, borba oltott búgatóporral, vagy a másodikként citált, talán legkedveltebb *Parasztoperát* Amerikába elszármazott magyar cowboy vérfertőzésével, erősen ittas állomásfőnökkel, illetve a mindent magára vállaló református lelkésszel, unatkozni biztosan nem fog. Számos darabon többszöri megnézés után is meghökentem, találtam még kibogozatlan szálakat, újra és újra nevetem váratlan humorán.

Alapvetően kritikus vagyok. Mindent szidni szoktam, ami/aki él és mozog, persze általában építő jelleggel (ez most számomra sem volt túl hihető). Persze itt sem tökéletes minden. Van, hogy egy két intonáció nem sikerül olyan jól; hogy egy végszó késik; hogy a közönségnek nem esik le valami; hogy egyes dolgok túl szájbarágósak lesznek, de az biztos, hogy az egység nem bomlik meg. A néző teljes produkciót lát. Szembesül múlttal (*Gyévuska; Kórház-Bakony*), jelennel (*Korcsula; Az*

Őrült, az Orvos, a Tanítványok és az Ördög) képzelte jövővel (*Árvacsillag; A Démon gyermekei*) és minden idősíkban – melyek mellesleg a térrel együtt előadásonként is keverve vannak – megtalálhatja a magának tetsző és persze színházilag sarkított valóságot. Pintér Béla erősen szarkasztikus, szókimondó, olykor szinte nosztalgikus vagy hatásvadász, de izgalmas és gondolkodó alkotó. Minden előadáson megújul és utána éveket öregedve, fáradtan rogy le a büfében a színház előterében. Aki szereti a csepürágókat, annak kötelező! Aki nem, annak itt az ideje, hogy adjon neki egy esélyt. Vagy kettőt, vagy hármat, vagy... amennyit gondol!

Bokor

Végül egy rövid vélemény *drumlin* tollából, ami 2009 márciusában jelent meg a szinhaz.blog.hu-n.

Kórház-Bakony 10 ok, amiért látnod kell

- 10. Ennyire lazán és szórakoztatón ritkán (soha nem) intenek be a magyar egészségügynek.**
- 9. Láthatod, hogyan lehet minimál díszletből egy három (négy?) részre osztott jó kis színpadot megcsinálni.**
- 8. Néptánci elemek, mint kvázi küzdősport felhasználása? Király.**
- 7. A színháztörténet legviccesebb betyár-pandúr konfliktusa.**
- 6. Soha nem elég a nővéruhába öltöztetett, harisnyás színésznőkből.**
- 5. Bakonyi betyár és Fidel Castro dialógusa, alapvetés.**
- 4. Deák Tamás tíz pontos, nem kicsit energikus tánca.**
- 3. Soha vissza nem térő alkalom, hogy fekete-fehérségében is zseniális jelmezeket láss.**
- 2. Most az egyszer büntetlenül röhöghetsz a nyomorúságos kórházi állapotokon.**
- 1. Kihagyhatatlan az előadás (és a Szkéné) sajátos feelingje.**

„Elhivatott zsidó ifjúsági vezetőket szeretnénk képezni”

A nevelési igazgató az életről, az univerzumból, meg mindenről... Ja, meg a képzésről is

Mindannyian tudjátok, ki is a tábor Fricije, azaz Fritz Zsuzsa, aki nevelési igazgatóként oly izgatottan igazgatja Szarvast, ám valójában kevesen vannak azok, akik közelről ismerik őt. Pedig roppant érdekes személyiség és kiváló hidegtál-szakács, aki ráadásul végigkísérte a szarvasi tábor életét, annak 1990-es megalapításától egészen napjainkig. A Szarvas Times hű olvasói jól tudják, hogy szerkesztőségünk mindent megtesz a színvonalas tájékoztatásért és az igényes szórakoztatásért, így a múlt heti Leonardo DiCaprio-mélyinterjú után ezúttal Fricivel ült le riporterünk egy rövid, kötetlen csevegésre.

Bán Detti írása

Szarvas Times: Zsuzsa, üljünk le egy rövid, kötetlen csevegésre: te hivatalosan tanár vagy – miért nem tanítasz már?

Fritz Zsuzsa: *(Leül, majd kötetlenül csevegve belekezd.)* Másképp alakult az életem. De azért tanítok, csak nem iskolában és nem úgy *(és nem azoknak és nem azt? – a szerk.)*

SzT: Mit tanítottál régen? Volt valaha osztályod?

FZs: Angolt tanítottam egy ideig, azután pedig zsidóságot. Osztályom nem volt soha, mert akkora óraszámban nem tanítottam.

SzT: Sashát az egyik diákoként ismerted meg, nem volt furcsa, hogy hirtelen a kollégád lett, most pedig már a tábor vezetője?

FZs: Nem, igazából nem volt furcsa, mert amikor őt tanítottam, már ismertem Szarvasról és én soha nem voltam a nálunk klasszikus porosz iskolamodellben ismert formális tanár. Igaz, egyest azért kapott tőlem.

SzT: Egyáltalán, hogyan került Sasha az iskolapadból a Bálint Házbá?

FZs: Kerestünk valakit, aki munkatársam lehetne az ifjúsági és gyerekprogramok szervezésében és a madrichképzésben. Bár még egyetemista volt, de nem volt kétségem: neki tapasztalata és karizmája is van az ilyen munkához.

SzT: Te pontosan mit csinál Szarvason?

FZs: Kávégzatok *(felnevet)*. Ne-

Légnymás-sok állapotát demonstrálja a fiatal jemeni bowlingbajnok – erőfeszítéseit közmegegyezésre kitüntetéssel jutalmazta az Afrika Kongresszus élelmiszerbiztonság-technológiai ad-hoc bizottsága

velési igazgató vagyok, vigyázok, hogy a programok, a madrichok kommunikációja, a tábor működése mind-mind olyan legyen, ami megfelel a gyerekek korának, lelkiállapotának, hogy jól és mentális biztonságban érezhesse magát mindenki.

SzT: Voltál valaha madrich, aki csoportokkal dolgozott?

FZs: Igen, az első években, jugókkal és ukránokkal.

SzT: A legtöbb szarvasi madrich a chanichok közül kerül ki és amikor elkezd a képzést még van, hogy 16 éves sincs. Nem fiatalok ők még ehhez a képzéshez?

FZs: A kétéves vezetőképzést pont azért találtuk ki, hogy legyen idő és energia kialakítani azt a felelősségtudatot, motivációt és elhivatottságot, ami 16 évesen még talán nincs meg mindenkiben, de lehet fejleszteni.

SzT: Az első ilyen csapat, a csir-

kék képzése mennyiben volt más mint a későbbieké?

FZs: Kísérleti egerek, vagyis csirkek voltak, ugyanis még nem csináltunk előtte ilyen hosszú képzést. Másféle tapasztalataink voltak, ezért volt jó néhány dolog, amit közben tanultunk meg és a csibéknél már megváltoztattunk.

SzT: A szarvasi képzést – ami párhuzamosan megy – mikor kapcsoljátok hozzá a kétéves képzéshez?

FZs: A kétéves kurzus negyedik szemeszterében aki szeretne, csatlakozhat a szarvasi felkészítéshez és akkor ő annak is a része lesz. Általában mindenki azért jelentkezik a kétéves képzésre, hogy Szarvason madrich lehessen, de hangsúlyozom, nekünk nem ez a fő célunk a kétéves programmal, ott általánosan aktív, elhivatott zsidó ifjúsági vezetőket szeretnénk képezni.

SzT: Hogyan működött eddig a

szarvasi felkészülés? No és hogyan működik most?

FZs: A szarvasi képzés eddig egy úgynevezett tutori rendszerben működött, egy tutorhoz, aki általában korcsoportvezető volt, 10-12 madrich is tartozott, ami nagyon sok, így nem jutott elég idő a személyes foglalkozásra, pedig ez lenne ez egyik lényege az informális oktatásnak. A tutoroknak fel kellett készülniük a témákból, peulákat kellett ellenőrizniük stb. Sokuknak nem volt erre ideje, lehetősége. Most más a rendszer, a képzők, új nevéükön mentorok csak figyelemmel fogják kísérni azt a 3-5 madrichot, aki majd hozzájuk tartozik, segítik őket, válaszolnak kérdéseikre, felméri az igényeiket és a szükségleteiket, de a tematikus képzésből csak egy-két előadásra kell majd felkészülniük, arra is akkor, amikor nekik alkalmas. Persze ez csak akkor lehetséges, ha több képző van a mentori rendszerben, mint a tutoriban volt. A kisebb terhelés miatt ez a része menni fog, jóval több korcsoportvezető tudta így vállalni az aktív közreműködést, reméljük, hogy ezáltal mindenkinek több energiája marad és a személyes figyelem és segítség miatt a madrichok is motiváltabbak lesznek.

SzT: A februári és márciusi képzéshétfőig is megváltoztak, de pontosan miben?

FZs: A februári hosszú hétvége elsősorban nevelési-oktatási képzés, pszichológia, pedagógia, informális oktatás és módszertan van a fókuszban, a konkrét nyári témával csak a márciusin foglalkozunk.

SzT: Mikortól tartanak előadásokat a képzés?

FZs: December közepétől már folyamatosan vannak meghirdetett foglalkozások, az alapozó, módszertani oktatás március végéig befejeződik, és a márciusi képzéshétfője – amit Szarvason töltünk – után már legfőképp az ideitábortémára koncentrálnak. Remélem téged is látlak majd az előadásokon. *(Felkacag, majd felhajtja maradék kávéját és elrohan valami mentális biztonsággal kapcsolatos dolgot szervezni, vagy éppen nevelési igazgatni.)*

GYEREKEK GONDOLATAI A HÁZASSÁGRÓL

Hogyan döntjük el, hogy ki legyen a házastársunk?

– Olyan embert kell keresni, aki ugyanazokat a dolgokat szereti, mint mi. Például, ha te szereted a sportot, akkor a lánynak ezt szeretni kell, és hoznia kell mindig chipset. (Peti, 10 éves)

Hány évesen kell megházasodni?

– 23 éves a legjobb kor, mert addigra már örök idők óta ismered a másikat. (Kamilla, 10 éves)

Honnan tudja egy idegen, hogy valakik házasok?

– Szerintem csak kitalálni lehet, pl. ha mindketten ugyanazzal a gyerekkel ordítanak. (Dénes, 8 éves).

Szerinted mi a közös a szüleidben?

– Egyikük sem akar több gyereket. (Lilla, 8 éves)

Vajon mit csinálnak az emberek a randevún?

– A randi azért van, hogy jól érezzük magunkat, és hogy megismerjük egymást. Még a fiúk is tudnak mondani valamit, ha elég sokáig hallgatsz. (Yvette, 8 éves)

– Az első randin csak hazugságokat mondanak, ettől érdekesebbnek tűnnek és másodszor is találkozni akarnak. (Márta, 10 éves)

Mit csinálnál az első randin, ha rosszul sülné el?

– Hazaszaladnék, és halottnak tetteném magam. Másnap felhívnam az összes újságot, hogy minden halotti rovatban szerepeljek. (Károly, 9 éves)

Mikor szabad megcsókolni valakit?

– Ha gazdag. (Pál, 7 éves)
– A törvény szerint 18 éves korig várni kell, ezzel nem packázunk. (Misi, 7 éves)

Házasnak vagy egyedülállónak jobb lenni?

– A lányoknak jobb egyedülállónak lenni, de a fiúknak nem. A fiúknak kell valaki, aki takarít utánuk. (Anita, 9 éves)

Hogyan működhet egy házasság?

– Mondd a feleségednek, hogy jól néz ki, akkor is, ha ronda, mint egy busz. (Ricsi, 10 éves)

L.O.V.E.

Avagy az igazi szeretetről

Ha egy véletlenszerűen kiválasztott fiattól (a „fiatal” definícióját mindenki tetszőlegesen alakíthatja, úgy, hogy saját maga is beleferjen (kösz! – Smuel)) megkérdezed, hogy sorolja fel azt a 4-5 dolgot, amit legjobban szeret, akkor az eredmény a következő lesz (a felmérést szigorú mintavételi rendszer alapján készítettem, 1 azaz egy tetszőlegesen kiválasztott alanyt tettem fel a kérdést, majd azt hosszú hónapokon keresztül elemeztem): 1. szeretem a házastársam / barátom / barát-nóm / szüleim / családom (mindez az alany aktuális családi állapotától függ); 2. szeretem a kedvenc sportcsapatomat; 3. szeretem a rántott húst / pizzát / kínai kaját / stb... Felmérés vége.

Nos, az első két dolog most minket nem érdekel, inkább fókuszáljunk a harmadikra. „Szeretem a különböző kajákat” – mit is jelent ez pontosan, hogyan kapcsolódik ez a szeretet-hez, és szeretet-e ez valójában?

Az ételek iránti szeretetünket általában a mennyiséggel és a minőséggel tudjuk leírni, azaz mennyire lakok jól

és mennyire élvezem

az evés folyamatát. Az ételek iránti szeretet tehát nem az étel szeretetét jelenti, hanem csak még egy része az eléggé jól fejlett önimádatunknak. Ha igazából szeretnénk a csirkét, tényleg levágnánk, kisorsoznánk, megfűszereznénk és megsütönnék? Dehogyan, inkább hagynánk, hogy szabadon rohangáljon, kapirgáljon, és még mi etetnénk. Boldog tekintettel bámulnánk, ahogy a kis szemétdombján kapirgál (na, hagyjuk a politikát! – a szerk.), és csőrével a szétszórt gabonaszemeket szedegeti. (Csodás ez a bukolikus kép! Meg is éheztem... – Arnold)

Amit mi úgy fejezünk ki szavakkal, hogy „szeretem”, az nem több, mint a saját magunk iránti önszeretetünk egy újabb aspektu-

sa, azaz igazából nem az adott dolgot szeretjük, hanem az élvezetet vagy hasznot, amit az adott valami számunkra nyújt. (Az igazat megvallva sajna az esetek többségében az egyes személyek – „lelki társ” – iránti szeretetünk is ilyen formában van jelen, annak ellenére, hogy ezt próbáljuk palástolni, vagy legalább is érezzük,

hogyan ez így nem teljesen helyes.)

A héber nyelv egyik szépsége közé tartozik, hogy a szavak jelentésének eredete alapján következtetni tudunk a szó valódi, spirituális tartalmára. Erre az egyik lecszebb példa az אהבה, „ahava”, amit szeretetként vagy szerelemként szoktunk lefordítani. De ha megnézzük, hogy mi a szónak a gyökere, azt találjuk, hogy הו,

„hav”, azaz ad(ni). Az igazi szeretet adni és nem kapni/elvenni. Ha valakitől valamit kapni, vagy elvenni szeretnél, az nem szeretet, hanem önimádat egy másik személyen keresztül.

Amikor a Tórában Jákov és Ráchel történetét olvassuk, a Tóra azt mondja: „Jákov szerette Ráchelt”, és hozzáteszi, hogy „a 7 év, ami alatt érte dolgozott (Lábánnál, Ráchel apjánál) úgy telt el, mint egy pillanat”. Képzeld csak el, ha egy étteremben éppen az általunk annyira szeretett rántott húsról várunk, és ugyan a pincérnek 50 percbe telik, mire kihozza nekünk az ételt, de azt érezzük, hogy „úgy telik el az idő, mint egy pillanat”... Na jó, ezt még elképzelni is nehéz, sokkal valószínűbb, hogy türelmetlenül és idegesen várunk a szerencsétlen kétballábos pincért, hogy hozza már ki a kedvencünket. Ilyen helyzetben minden perc egy örökkévalóságnak tűnik, nem?

Akkor pedig hogyan lehet az, hogy Ráchelre várva a 7 év úgy repült el, mint egy pillanat?

A kép összeáll.

Jákov tényleg szerette Ráchelt, azaz valóban nem csak arról szólt neki az egész, hogy mikor veheti már el a lányt, hogy aztán saját maga profitálhasson a frigyból. Ő azért akarta Ráchelt feleségül venni, hogy boldoggá tegye őt. Attól a pillanattól fogva, hogy megszerette Ráchelt, Jákov számára csak az volt a fontos, hogy Ráchelnek mi a jó. Ha valaki elhatározza, hogy 7 éven át hajlandó robotolni, csak azért, hogy a szeretett lényvel egybeköthesse az életét, az a másik önbecsülését növeli, tudja, hogy valaki csak rá vár. Ha körbenézünk saját környezetünkben, hányszor láttunk már olyat, hogy

valaki hirtelen „kivirul”,

csakis azért, mert tudja, hogy valaki más számára ő fontos? Ha képesek vagyunk arra összpontosítani, hogy a másik életét jobba tegyük, ez az igazi szeretet. Ezt tanítja számunkra Jákov és Ráchel története.

Bigga (de rég hívtak így...) (Berlin)

A Munkács-Budape avagy mire képes a Heroes, a

Kuna Kata írása

Sasha. Amikor egy gyerek lemeget Szarvasra, az első kép, ami számá-
ra kialakul a táborvezetőről valószí-
nűleg nem túl részletes. Mert tizen-
két nap alatt mit is látunk? Egy gön-
dör, fekete (vagy éppen piros) hajú,
a mi átlagos magasságunkhoz
képest óriásnak kinéző, fel s alá
szaladgáló, rendkívül elfoglalt
embert. Néha mély ráncok baráz-
dálják a homlokát, és a szemöldök-
két is ráncolja, ha például az egyik
korcsoportvezető felidegesíti vala-
mivel. (Jaj! – a szerk.) Azonban
van egy jóval kedvesebb, lazább
Sasha is (ez a gyakoribb, azt hiszem), aki viccelődik,
énekelget, és vidáman
öltözik be különféle jelme-
zekbe a jobbnál jobb esti
programok alkalmával.

Igaz, hogy a táborban
is több arcát megmutatja,
de mi, chanichok inkább
csak a tábor vezetőjeként
ismerjük, akihez néha még
akkor is fél odamenni az
ember, amikor látja, hogy
jó kedve van (én leginkább
akkor félek hozzá odamen-
ni – Smuel). Esetekbe
jutott már valaha is, hogy
mellé üljetek, mondjuk
Szarvason, és a hobbjairól
kérdgessétek? Hogy mi-
vel is tölti azt a kevés sza-
badidejét? Vagy hogy ő,
személyesen, minden hiva-
talan formánál, mit is
gondol a táborról? Na
éppen ezeken töprengtem,
amikor sétáltam a földalat-
tól a Bálint Házig: „egy
interjú fogok készíteni a
Szarvasi tábor vezetőjével”
(mily szabatos! – a szerk.).
Furcsa érzés volt. Kicsit
izgultam, de természetesen kíván-
csi voltam. Beléptem az ajtón,
levettem a kabátomat és felszalad-
tam az emeletre: fél négy volt, idő-
ben érkeztem. Senki sem találtam
odafent, a Forrás központ is üresen
állt. Kicsit félve odébb elsétáltam,
és megláttam a folyosó végén egy
nyitott ajtót. Óvatosan bekopogtam
és megláttam a sarokban rejtőző

Sashát, aki kedves mosollyal csuk-
ta le laptopját, majd felpattant és
átjött velem a Kohn terembe. (Na,
most már legalább a Bálint felső
szintjét megismertük. – Arnold)
Leültünk és elkezdtük az interjút.

Szarvas Times: Ha jól tudom, te
nem itt születél. Mikor és hogyan
jöttél Magyarországra?

Sasha: 1990-ben, ha jól emlékszem
augusztus harmincadikán vagy har-
mincegyedikén, iskolakezdés előtt
egy-két nappal, vonattal, Munkács-
ról egészen Budapestig.. Tizen-
nyolc éve élek Magyarországon.

SzT: Mióta élsz aktív zsidó életet?

Aztán később lekerültem Szarvas-
ra. Ez sokkal később volt, kilenc-
venhatban. Akkor voltam először.
A többiekhez képest elég későn,
mindenki a kilencvenes évek elejé-
től járkált le Szarvasra. Én vala-
hogy féltem tőle. Pontosabban nem
is féltem, csak volt elég konkuren-
ciája. Volt más teendőm nyáron,
minthogy Szarvasra menjek. Látat-
lanban nem szerettem Szarvas-
t! (Felnevet.)

SzT: Így már azt is tudjuk, hogy
mióta jársz Szarvasra.

S: Igen, igen. Azt hiszem akkoriban,
kilencvenöt, kilencvenhat, kilenc-
venhétben nagyon népszerű volt

hétben már a második turnusban
voltam és ennek az is az érdekessé-
ge, hogy akkor indult a Szarvas
Times. Benne voltam az első szer-
kesztőségi csapatban (bizony, így
volt ez, egyszer majd talán mesélek
erről én is :D – a szerk.). Akkor még
a számítógép terem a tizenhetes
szobában volt, ami a Mifkád tér sar-
kában van – annak a szobának falán
van a mifkádhoz használt mikrofon
doboz. Ott volt kettő, vagy három
nagyon-nagyon régi számítógép
(később meg az enyém is, ami
viszont modern volt és gyors, meg
baromi nagy toronyháza volt neki
jól... oh, édes emlékek... – a szerk.).

Ott látszik a mai napig
egyébként, hogyha szem-
ben állsz a házzal, hogy a
bal felső sarokban minden-
féle kábelek mennek be a
szobába. Az egyik közülük
még most is aktív antenna,
de egyébként pedig azon
keresztül ment be az inter-
net, meg minden. Szóval
az ott internet-szoba volt,
egész pontosan abban a
szobában volt először
internet a táboron belül.

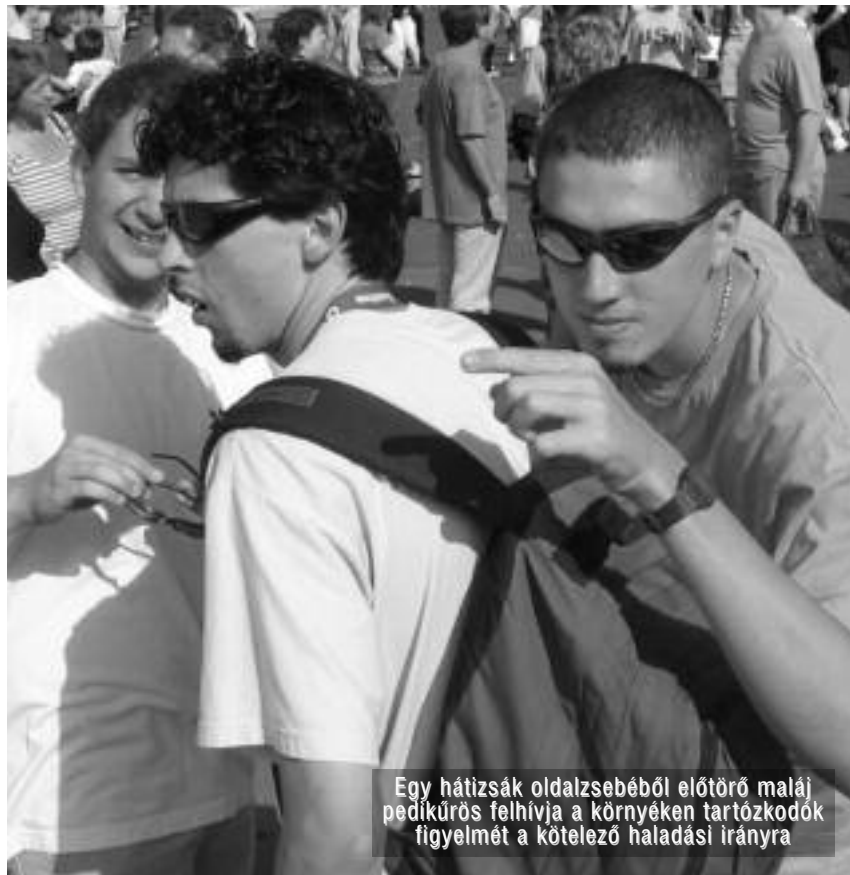
SzT: Mít jelent neked
Szarvas?

S: Huh. Ez egy nehéz kér-
dés. Bárkitől megkérde-
zed, nehéz... Mondjuk ha
egy chanichtól kérdezed,
akkor azt mondja, hogy
barátok, meg nyár, meg
szórakozás. Nekem abból
a szempontból nehezebb,
hogy nekem ez most már a
munkám része is. Azt
mondom, hogy egyfajta
globális zsidó project
(áhá! – Szébbjövőssy
Turul Hunor), nem tudom,
valahogy így lehet ezt a
dolgát jól megfogalmazni.

Tehát, hogy nagyon sok ország,
nagyon sok fiatal egy helyen
nagyon jól érzi magát. Így, össze-
foglalva ennyi. Valószínűleg hiva-
talanosan is meg lehet ezt a dolgot
fogalmazni, de hát gondolom nem
ezt akarod hallani.

SzT: Így van.

S: Igen, szóval ez egy ilyen jó
dolog. Én eleve ifjúsági táborokban

Egy hátizsák oldalzsebéből előtörő maláj
pedikűrös felhívja a környéken tartózkodók
figyelmét a kötelező haladási irányra

S: Magyarországra jöttünk, beke-
rültem a Wesselényibe és ott
néhány hónappal később levittek
engem a Somerbe chanichnak.
Akkor voltam nyolc éves. Onnantól
gyakorlatilag beleragadtam a zsidó
ifjúsági életbe. Először chanich vol-
tam, aztán madrich, aztán korcso-
portvezető, aztán járkáltam tábo-
rokba, minden évben háromszor is.

Szarvas; körülbelül hétszáz magyar
volt lent nyaranta és a jelentkezés-
kor nagyon gyorsan beteltek a tur-
nusok. Mire föleszméltem, meg
beletörődtem abba, hogy jó-jó
lemegek Szarvasra, addigra már a
második turnus betelt, pedig ott volt
minden osztálytársam. Így lemen-
tem a harmadikba, szóval a harma-
dikkal kezdtem. Aztán kilencven-

est-Szarvas tengely

z ötlabda és egy nyári tábor

nöttem föl, nagyon szeretem a táborokat, és Szarvast is megszerettem, mióta lekerültem. Az jó, hogy nagyon sokan táboroznak egyszerre, ennek van egy olyan jó filingje, ezt tudod.

SzT: Az biztos... Nos, mondtad, hogy az elején annyira nem, de később mégis megszeretted Szarvast. Mondj három pozitív és három negatív dolgot a táborról!

S: Huh. Egyre nehezebb... Jó... (ismét félnevet) Oké. Három pozitív, három negatív... A pozitív az, hogy például nagyon könnyen ismerkednek az emberek. Gyakorlatilag egy olyan kapcsolati háló alakul ki az emberek között, ami iszonyatosan értékes. Ami máshol nagyon nehezen jön létre, iskolában például sokkal nehezebb ismerkedni, még akkor is, ha egy osztályban ülnek. Szarvason gyakorlatilag tizenkét nap alatt olyan barátságok születnek, amiket az emberek még a mai napig megtartanak. Még akik kilencvenben kezdték, azok is tartják a mai napig a kapcsolatot, pedig ezek már bőven tizennyolc éves barátságok. Így azóta már esküvők is voltak; Szarvas esküvők, meg kapcsolatok is vannak. És nagy pozitívum még, hogy gyakorlatilag úgy tanulnak az emberek, így, ezen a globális zsidóság-projecten keresztül, hogy ezt észre sem veszik. Ez a nagy trükkje, mágiája a Szarvasi oktatásnak, hogy nagyon sok mindent megtanulunk. És nem csak olyan dolgokat, hogy mondjuk mi az a zsidó

konyha, meg milyen zsidó ünnepek vannak, hanem azt is, hogy például hogyan tudunk együtt élni másokkal, tolerálni, elfogadni a másságot, szóval olyan dolgokat tanulunk meg, amit egyébként nem biztos, hogy máshol hallanánk. Tehát onnantól teljesen mindegy, hogy ki honnan származik, miye van, milyen színű, meg hogyan beszél,

az mind ugyanolyan ember mint én vagyok. Azt hiszem ebben a kettőben már nagyon sok minden van ami pozitív...

Az negatívum, hogy nagyon rövid az egész. Visszajelzések alapján és egyébként is mondom, hogy tizenkét nap kevésnek tűnik.

Pozitívuma és negatívuma is a tábornak – és akkor lehet ez a harmadik pozitívum –, hogy kulturálisan meglehetősen vegyes az egész. Nagyon sok kultúra és gondolkodásmód jut el Szarvasra, és ez egyben a negatívuma is a dolognak. Talán nem pontos kifejezés az, hogy negatívuma, de ez így nehe-

nálni. Mondjuk ami egy orosz gyereknek roppant szórakoztató, az esetleg egy magyarnak unalmas lehet. Vagy pont fordítva. Ez azért is lehetséges, mert néha nagyon különböző háttérű emberekről van szó. Ahol például nagyon sok zsidó iskola van, ott ugye a zsidóságról szinte mindent tudnak. Na ott az intellektuálisabb beszélgetések könnyebben mennek, mondjuk egy dilemma-kávéház. A magyarok esetében meg a dilemma-kávéház nem feltétlenül a legnépszerűbb program, viszont ha mondjuk sportnap, makkabia van, akkor meg pont fordított a helyzet. Ez persze csak

nyit tudnak, pont, pont, pont. De mondok még negatívumot, pontosabban hiányosságot: nem fedett a medence – esőben nem lehet úszni (félnevet). De igazából csak viccelek. Ennyi. Ha végiggondolnám, biztos találnék még negatívumokat, de most túl messze vagyunk a nyártól, ha egyből a nyár után kérdezéd meg, akkor lehet, hogy egy csomó negatívumot mondok, annyira fáradt leszek (ismét félnevet).

SzT: Megvan már a 2009-es tábor-téma?

S: Megvan, persze hogy megvan. November környékén már mindig megvan a következő évi keret. A pontos cím és az adott évben használt szlogen csak később, január-február környékén válik véglegesé. A 2009-es téma a közösségekkel és a városokkal fog foglalkozni, eredeti angol munkacíme „communities and cities” volt, a korcsoportvezetőkkel való megbeszélések után a szinte végleges cím a „zsidó közösségek” lett.

SzT: Na jó, elég a táborból. Mi a hobbid?

S: A zene. Minden, ami zene, az gyakorlatilag feldob, zene nélkül mit érek én, körülbelül. Zenéket szoktam készíteni, írni is, de amúgy is nagyon sok zenét hallgatok, meg aztán DJ-zni is szoktam magán bulikon, születésnapokon, Szarvason a madrichok, korcsoportvezetők buliján, szilveszter környékén is szoktam párszor játszani... Szóval a zene az nagyon fontos a számomra, emellett pedig a videovágás, grafikai munkák, ilyesmik is foglalkoztatnak.

SzT: Jó-jó, de milyen zenét szeretsz hallgatni?

S: Gyakorlatilag azok a zenék is, amiket csinállok vagy keverek nagyon vegyesek, nincsen egy stílus, amit mondjuk legszívesebben hallgatnék hosszabb ideig. Most amikor bejöttél a terembe, akkor pont klasszikus zene ment, de

Csávó és spanja csodálkozva tapasztalják az Ulan-Batorból importált arcösszerántó-gép hatásmechanizmusát

zebbé teszi a munkánkat meg a madrichok munkáját is. Ezt nem mindig lehet érezni, de mondjuk amikor a különböző háttérű, kultúrájú és elvárású emberek érkeznek egy helyre, akkor sokszor nagyon nehéz őket egymáshoz közelíteni. Szoktuk mondani, hogy nagyon nehéz egy programot egyszerre több ország számára is jól megcsi-

egy példa, annak sem igazán jó. Na mindez néha nehézségeket okoz. De ez egyébként a szépsége is a dolognak. Az, hogy megnézem, hogy én itt vagyok a kicsi házamban, meg kicsi országomban és közben meg odakint vannak ugyanolyan emberek, akik ugyanolyan problémákkal küszködnek, ugyanolyan háttérből jönnek, ugyanany-

egyébként pedig szokott drum-'n'-bass is menni, hip-hop, rnb, bármi... Tehát mindenevő vagyok. Mondjuk a heavy metálal még nem békültem ki teljesen, de vannak olyan rock és metálhoz közeli zenék, amiket meghallgatnék, de mondjuk nincsen a gépemem. Nem azért mert nem szeretem, hanem valószínűleg azért, mert nem akarom többször is lejátszani, de néha azért jól esne meghallgatni.

SzT: Kedvenc filmjeid?

S: Nagy filmes vagyok, anno elég sokat jártam moziba, mikor még sok időm volt. Kedvencek... Igazából a „hú” végű filmeket szeretem, tehát amikor ülsz a film végén és azt mondod, hogy „hú, na erre nem gondoltam volna”. Tehát ilyen „te jó ég!” Tudod, amikor próbálsz megtippelni a végét, és már biztosan hiszed, hogy tudod is, de végül nem úgy alakul. Ilyen például a *Basic*, John Travolta filmje (*magyarul Kiképzőtábor címen ment – a szerk.*). Azt nagyon kevesen látták, mert moziba nem nagyon mutatták be. Ez B-kategóriásnak számít, de nem is értem miért. Simán mehetett volna moziban rendes nagyfilmként. Ilyen kedvenc még az *Egy becsületbeli ügy* Jack Nicholonnal. Gyakorlatilag minden, amiben van egy csattanó a végén, azokat nagyon szeretem. De hát ezt sokan szeretik, mert ezek nem tipikus filmek. Máskor pedig pont az a jó, amikor csak úgy nézed és megy a lövöldözés meg a robbanások, és csak bambulsz, mert az jó, hogy egy kicsit kikapcsol. És a tipikus verekedős és üldözős jeleneteknél is tudod már, hogy mi fog történni. Ezek is néha jól esnek. Meg sorozatok... Heroes, az minden mennyiségben, aztán van egy Fringe nevű sorozat, amolyan X-akták szerű. Gyakorlatilag amire van időm. Például ha egy Heroes

Fiatal dnyetropetrovszki olajbányász készül felvenni a műszakot egy napsütéses bolgárkertészet udvarán

epizód kijön hétfőn, akkor kb. péntek környékén van időm megnézni, előtte nem nagyon. És tilos letölteni! Nem jó dolog letölteni, mert az fekete és kalózkodás, és a kalózkodás bűncselekmény vagy mi (*nos... a magyar jog szerint nem bűncselekmény a letöltés, a megosztás az – a szerk.*).

SzT: Jó, ezt ki nem hagyom... Hogy állsz a sporttal?

S: Nagyon sokat sportoltam, most is sportolok. Anno hivatászerűen játszottam kosárlabdát, gyeplabdát,

iskolai keretek között volt foci, röplabda és kézilabda is. Ezeket nagyon szeretem is, mondjuk gyeplabdázni már nem tudnék, mert már elég magas vagyok hozzá...

SzT: De kosarazni még igen...

S: Viszonylag sokat felejtettem, sokkal jobban játszottam mondjuk tizenegy évesen, de szerintem ha gyakorolnék egy kicsit, akkor visszajönne a dolog. Most ötlabdázom. Van egy olyan sport, amiben igazából öt különböző labdasportot kell játszani két és fél órán belül, mindezt

egy háromfős csapatban. Ebben benne van a kosárlabda, a foci, a röplabda, a tenisz és a tollas. Ez heti, vagy kétheti rendszerességgel van, attól függően, hogy mikor osztanak be. Ez egy budapesti bajnokság, ahová beneveztünk a csapatunkkal. Szóval ezeket játszom. Nemrég mütötték a térdemet, úgyhogy kimaradtam egy kicsit a csapatból, de januártól újra játszom.

SzT: Mik a terveid a jövőre nézve?

S: Egy pár évig valószínűleg Szarvassal fogok foglalkozni, le akarok fektetni valami olyan irányvonalat, amit én a tábor jövőjéhez szükségesnek látok. Pont amiatt, mert elég sokat voltam ifjúsági szervezetekben meg más táborokban is, látok más, szintén használható modelleket, amikből Szarvas is profitálhat. Nagyon sok tábor Szarvastól vesz ötleteket, de ez fordítva is így van. Akármennyire nagy Szarvas, jó ötletekből tanulni az nem bűn (*nem úgy, mint a letöltés! – Smuel*). Ha pedig felépül majd egy olyan struktúra, amiben én hiszek, és azt mondom, hogy ez a tábor jó felé halad, akkor majd át kell adnom a stafétabotot valaki másnak, aki azt fogja mondani, hogy oké, én így kaptam meg, ez jó, de én másképp szeretném csinálni. Szarvasnak valahol ez adja az erejét, hogy a madrichok, a korcsoportvezetők is folyamatosan cserélődnek és minél jobban beleszólnak a szervezésbe, minél többet adnak bele önmagukból, annál sokszínűbb, annál modernebb és annál jobb lesz maga a tábor, mert fejlődik, halad a korrall. Tizennyolc éve van – mondjuk úgy – a piacon. Tény, hogy nagyon sokáig nem volt konkurenciája Szarvasnak, ma viszont már igen jelentős versenyben kell megállnia a helyét. De még így is – lekopogom – elég jó, és még mindig van egy csomó olyan fiatal, aki ugyan benne van a zsidó közösségi életben, de még nem jött el, valószínűleg pont úgy, ahogy annak idején én sem jöttem el, mert voltak előítéleteim, és mert nem hallottam annyi jót, hogy az meggyőzzön engem is arról: inkább ott töltssem el az időmet. Most már negyven euróért lehet venni repülőjegyet Spanyolországba és további száz euróból ott lehetsz mondjuk még öt napot, és még mindig kevesebbet fizetsz, mint mondjuk Szarvasért, de hát Szarvas még így is nagyon olcsó. Például egy lovaglótábor mondjuk ugyanannyiba kerül, csak öt napra és nem is alszol ott (*A kóser étkezésről nem is beszélve! Vagy láttatok már kóser lovat? – Smuel*). Szóval akarok valami olyan irányvonalat lefektetni, ami biztosítja Szarvas fejlődését és biztos jövőjét, aztán persze valaki át fogja venni tőlem ezt a dolgot, és aztán majd meglátjuk. Lehet, hogy a háttérben, de maradok, lehet, hogy valami más projecttel fogok foglalkozni, ez majd akkor kiderül. Azt hiszem, egyelőre még nem tervezek ennyire előre. És remélem, hogy mások, aki ezt olvassák sem terveznek velem valami mást! (*télnevet*)

Kezeket a magasba! – kiáltotta a kerületi MC bajnokság negyedik helyen kiemelt versenyzője

EGY FIATAL HÖLGY FELJEGYZÉSEI A BUSZON MEGELBŐL

2008 nyarán voltam először a Szarvason, egész pontosan a második turnusban, hermonosként. Igen, én egyből a legidősebbekkel kezdtem – ez már egészen különleges. De talán még inkább az, hogy én az indulás napja előtt csupán egy hónappal hallottam először a táborról. Akkor még Siófokon éltem. Tisztában voltam a származásommal és szerettem is volna többet tudni erről az egész zsidóság-dologról, de valami mindig hiányzott ahhoz, hogy az ügy érdekében meg is mozduljak. Valahogy nem történt olyan dolog, ami miatt megtettem volna az első határozott lépést.

Aztán rátaláltam a szarvasi táborra...

Kíváncsiság, tudásvágy, félelem, izgalom

– már attól kezdve rengeteg érzés kavargott bennem, hogy jelentkeztem. Vajon kik lesznek ott? Egyáltalán, mi ez az egész?... Fogalmam sem volt semmiről.

Aztán július 12-én reggel az egyik nagybátyám kivitt az induláshoz. Egy órával a megadott időpont előtt már ott ültem. Egyedül. Két táskával és egy gitárral. (Ó, akkor ebből inkább itt nem vonok le messzemenő következtetéseket... :P – a szerk.) Szép lassan elkezdtek szállingózni az emberek, én pedig kezdtem megnyugodni. Aztán megjelent pár fiatal, aki minden megkülönböztető jelzés nélkül is kilógott a tömegből: ők voltak a madrichok. Én persze – nagyszerű forrásaimnak köszönhetően – már tudtam, hogy kik lesznek az én vezetőim, elég gyorsan meg is találtam őket a tömegben. Beszélgetni kezdtem az emberekkel, egy nagyon kedves család vett egy kicsit a szárnyai alá – nekik három gyerekük jött Szarvasra –, segítettek eligazodni, meséltek érdekes dolgokról, mint például a *harcipuszi* vagy az *ás lájlá*, amik ekkor nekem még semmit sem jelentettek.

Elkezdtek felolvasni a neveket, ki melyik buszra ül, és egyszer csak elhangzott az enyém is. Ebben a pillanatban vált számomra bizo-

nyossá, hogy igen, már biztosan megyek Szarvasra.

A buszon egy, az első pillantásra is értelmesnek és szimpatikusnak tűnő srác ült mellém, egy madrich. Bemutatkozott, de aztán át kellett ülnie egy másik buszra és eltűnt. Ezután egy nagyon helyes kislányt ültettek mellém. Sokat mesélt az úton a táborról, de nekem még minden olyan érthetetlen volt: reggel ima (és mi van, ha nem vagyok vallásos?), aztán táncolva, énekelve evés, és a kanalak, a kések, a taps, a kiabálás, a dalok, a versek.

Elképzelni sem tudtam, miről beszél.

Egy zsidó közösségi táborban ekkora szabadság lenne?! Nem tórtatanulás, és zsidó filozófia megy egész nap egy kis sporttal és némi lazítással megszakítva?...

Körülbelül másfél órát utaztunk, de már a buszon is különböző vicces játékokat játszottak velünk a madrichok. Egyre jobban kezdett tetszeni a dolog. Oldódott a hangulat, de

még fel sem tudtam fogni, mit látok. Legelőször a *Welcome to Szarvas* feliratot akadt meg a tekintetem. Leszálltunk, majd a szobáinkhoz irányítottak minket. Oda-bent már három lány pakolászott ki a táskáiból. Elsőre is kedvesnek tűntek – később meg talán még inkább azok voltak –, egyből szóba elegyedtünk hát. Szerencsésnek találtam, hogy ők sem ismerték egymást. A fiúk is rendesek voltak, ebből a szempontból

mi talán már túl jó csoport voltunk

(na, azért a madrichok is dolgoztak az ügyön... – a szerk.). Az egész tábor alatt nem volt közöttünk veszekedés, viszály, hajhúzás. Viszont napról napra egyre jobban éreztük magunkat így együtt, minden program egy-egy hatalmas, felejthetetlen élményt jelentett. Rengeteget tanultunk, pedig ez egy percig sem állt szándékunkban (*ah, az informális oktatás varázsa... – Smuel*). Egy vidám, őszinte baráti társasággá lettünk, ami a szerencsés-

akikhez tartozni akartam,

akik előtt nem kellett titkolnom valamit, amire amúgy mindig is büszke voltam, de nem beszélhettem róla. Szabadságot kaptam, lelki szabadságot: nem kellett félnem. Nekem minden kedves volt, életem talán legmeghatározóbb eseményévé vált Szarvas...

De miért is írhatom ezt? Amikor hazamentem, elmeséltem mindent, ami csak eszembe jutott, elénekeltem a dalokat, elkántáltam a versikéket, és a családom se értett engem, ahogy én anno azokat, akiket csak aznap ismertem meg, amikor elindultunk Szarvasra. Másoknak meg hogyan mesélhettem volna bármit is, amikor ezt a táborát zsidó szó nélkül megemlíteni sem lehet, de ezt a szót ezidáig sokszor még csak úgy általánosságban sem mondhattam ki mások előtt?...

Szarvas után

hiányzott mindenki és minden.

Ez adott erőt aztán a legnagyobb lépéshez...

Jelenleg, fél évvel a szarvasi élmények után immár Budapesten lakom, a Bálint Ház Anna Frank kollégiumában, a Lauder Javne iskolába járok, és önkéntes vagyok szinte minden zsidó közösségi rendezvényen. Itt vannak körülöttem azok az emberek, akiket ott megszerettem és megismertem, és azok is, akikkel ugyanez már itt történt meg. Egy közösség része lettem. Azé a közösségé, amivel valami olyasmi köt össze, ami nekem nagyon sokat jelent. Úgy érzem megtaláltam a helyem. A fiú a buszról jelenleg az osztálytársam, ugyanígy két hermonos csoporttársam, a lányok a barátnőim, a családot pedig most is imádom. Néhanukkal a Bálint Házban vagy a madrichképzésen futok össze, de mind itt vannak valahol. Egyedül élek, új iskola, új emberek, szinte minden új. Feje tetejére állt az életem és én mégis most álltam meg a talpamon. Adhat ennél többet egy ifjúsági tábor?

Vica

számomra még mindig felfoghatatlannak tűnt az egész: egy csomó új arc, akikkel valami közös dolog mégis összeköt, akik előtt kijelenthetem, hogy igen, zsidónak születtem és szeretek is zsidó lenni. Szóval egyre inkább valamiféle nyugodtság töltött el...

Aztán megérkeztünk, mindenki tapsolt, ujjongott, örült – én pedig

nek és madrichjainknak egyaránt köszönhető volt. Együtt neveltünk, együtt sirtunk, egy hét után már fejből fújtuk egymás egykori és jelenlegi szerelmeit, a születésnapokat, a kedvenc számokat (*nekem a 9! – a szerk.*), egymást életét. Szerettünk együtt lenni és szerettük egymást. Ez a tábor nekem barátokat, ismerősöket adott. Olyanokat,

Szarvas-mifkad Community

www.szarvasmifkad.eu

Üzenet Mumbaiból

Ülök a tv előtt... hírek, merény-
letek Mumbaiben, Indiában... *szőr-
nyű merre tart a világ* – gondolom,
majd elmegyek aludni... Másnap
hallom, egy zsidó közösségi köz-
pontot is megtámadtak... ekkor
hasít belém a felismerés, hiszen
nekem vannak ismerőseim a
városban. Internet... [www.szarvas-
mifkad.eu](http://www.szarvas-
mifkad.eu)... Gyors keresés az 505
tag között, és már írom is az üzene-
tet a mumbai-i barátaimnak...
Néhány óra múlva jön a válasz,
szerencsére jól vannak...

De mi is az a Szarvas-mifkád?
Jó néhány évvel ezelőtt, amikor
elkezdtem ismerkedni az internet-
tel, gyakran írtam be a különböző
keresőkbe, hogy szarvas + camp +
lauder. Kíváncsi voltam, akadnak-e
a világ más pontján is olyan ember-
ek, akikre hozzám hasonlóan nagy
hatást gyakorolt kedvenc körös-
parti táborunk. Amikor már sokad-
szorra bukkantam rá ugyanazokra
az oldalakra, úgy éreztem, jó lenne
egy linkgyűjtemény, ahonnan a
táborral foglalkozó oldalakat köny-
nyen el lehet érni. Rövidesen csat-
lakoztam az akkor induló Startlap
mozgalomhoz, és létrehoztam a
szarvasmifkad.lap.hu-t. Hogy miért
ez lett a neve? A táborban a mifkád
(reggeli gyülekező) az a hely,

ahol mindenki ott van,

ahol elindul a 12 csodálatos nap, és
a Mifkád tér a helyszíne a táborban
töltött utolsó perceknek is. Ezen a
linkgyűjteményen a táborozókhoz
hasonlóan sorakoznak fel a doma-
in nevek a különböző országokból,
városokból tematikus csoportokba
rendezve. Négy-öt év elteltével
jött a következő fellángolás... 2007
januárjában hallottam Sashától,
hogy bontják a faházakat... Igaz,
kicsit kényelmetlenek voltak, néha

büdösek, de akkor, ott a Bálint
házban, a Forrás küszöbén sokk-
ként ért a hír. Nem értettem, s talán
még ma sem értem teljesen, miért
nem maradt meg legalább egy
házikó emléke... hogy volt szíve
valakinek egy íróasztal mögött

mely közel másfél éven át gyűjtöt-
te a történeteket, képeket a sátor-
tós korszakból. Egy reggel aztán
arra kellett rádöbennem, kifogy-
tunk az új bejegyzések témáiból.
Több mint 600 bejegyzés, 800
kép... elapadtak a források.

A szerző itt éppen szerez és/vagy
közösségi weblapot hegeszt

ülve úgy dönteni, hogy végleg
eltörli a faházakat, melyekhez gye-
rekek ezreinek kötődnek életre
szóló emlékei... A megrázkódtatás
hatására született meg a
www.szarvasifahazak.com, a blog,

Éreztem az erőt és a lelkesedést,
amely a nosztalgiazás során tört
elő, úgy gondoltam, most nem
szabad abbahagyni.

Kell egy közösségi fórum,
ahol mi, *szarvasfüggők* találkoz-

hatunk. Sikerült megtalálni a meg-
felelő motort az oldalhoz, és létre-
jött a www.szarvasmifkad.eu, a
virtuális Szarvas-feeling közössé-
gi oldala.

Van itt minden,

fotók, videók, fórum, chat... szava-
zás, Szarvas-retro, és még sorolhat-
nám. Ami a legfontosabb, együtt
van már több mint 500 egykori
táborozó, madrich, korcsoportve-
zető... barátok, akikkel mindennap
találkozunk; egykori csoporttársak,
akikkel néhány éve volt 12 feled-
hetetlen napunk Szarvason. Termé-
szetesen vannak olyanok is, akiket
sosem láttunk, mert más turnusban
jártak, mert akkor voltak táboro-
zók, amikor mi még nem is
éltünk... Sokáig még madrichként
sem értettem, miért is jó annyira,
hogy Szarvas egy nemzetközi
tábor... Amikor esténként egymás-
sal beszélget egy romániai kisvá-
rosból érkezett madrich, egy szülő
Szerbiából és egy táborozó Moszk-
vából, majd csatlakozik hozzájuk
egy volt táborvezető Izraelből,
akkor már értem és érzem, mekko-
ra ereje is van ennek a helynek,
amit Szarvasnak nevezünk.

Az oldalon megemlékezünk
minden zsidó ünnepről, chanuka-
kor virtuálisan meggyűjtünk egy-
egy gyertyát. Nem mentünk el szó
nélkül a Kristályéjszaka évfordu-
lója és a Mumbai-i mérsárlás mel-
lett sem. Nyáron a tagok által küld-
ött emlékek is részét képezték a
Jickónak és Ági néniéknek készít-
ett emlékalbumoknak.

Sokan kérdezték már tőlem, hogy
nem sajnálom-e az időmet és per-
sze a pénzemet ezekre a táborról
független szarvasi oldalakra? Úgy
érezem, amíg akadnak olyan
emberek, akik segítik a munkámat,
akikkel közösen lehet visszaemlé-
kezni valamire, ami jó és fontos
volt nekünk, nem dolgozom hiába.

**Annyi mindent kaptunk
ettől a helytől,**

ideje, hogy – ha csak virtuálisan
is, de –, mi se hagyjuk kialudni a
lángot...

Azt, hogy egy közösségi oldal
mennyire sikeres, mindig a tagok
aktivitása határozza meg. Amíg
lesznek újabb és újabb szarvasi
történetek, képek, biztos élni fog
az oldal valamilyen formában. S
remélem egyszer megvalósul az
álmom, és sor kerül a Szarvas-
mifkád első világtalálkozójára
valahol Európában.

kispaszti@szarvasmifkad.eu

Vége itt a tábor! Gyülekező a Keletiben, izgulunk, beszélgetünk. Mindenki megérkezik és végre fölmászunk a vonatra. Szokásos tábor eleji hangulat van, a kupékban mindenki beszélget, zenét hallgat, tipikus hanoáros hangulat, már itt jól érezzük magunkat. Ahogy figyelem a többieket, eszembe ötlök, hogy mindig olyan jó érzés végignézni rajtuk, mindannyian ugyanannak a nagy közösségnek a részei vagyunk, barátok, akik szeretik egymást és szeretnek együtt lenni. A madrichok és a chanichok együtt ülnek és beszélgetnek. Most már kisebbek is vannak velünk, az új *glilimesek* (a 11-13 évesek) és az eddig ismeretlen *inei midbar* (a 6-10 évesek).

A célállomáson aztán a Preiszler Dani vár ránk és egy bizonyos idegen. Azt, hogy ő kicsoda, ekkor még senki sem tudja a madrichokon kívül. Felszállunk egy buszra, ami elvisz a szállásra.

Nem is gondoltuk volna, hogy már ősszel is lehet ennyire hideg – még egy zárt helyen is, szorosan a radiátorhoz tapadva. De gyorsan szétosztanak minket a szobákba, lányok a földszinten, fiúk fönt az emeleten. Lecsapunk a legjobb helyekre,

villámgyorsan rendetlenséget csinálunk,

mert azért mégis mi vagyunk a hanoárosok, lássa ezt az egész világ! Miután kellőképpen szétszórnak háromnapos ruhát és már az ajtót sem lehet kinyitni, megkezdődik az első közös programunk. De előtte még valamit magyaráz nekünk a Dani az ideai táborról, amit időnként nagy élejtések és tapsolások szakítanak meg. Idén van egy igazán különleges résztvevőnk is, Beni, aki nem más, mint a Hanoár európai részlegének a vezetője. Azért jött Magyarországra, hogy megnézze a mi szervezetünket és megismerje az itteni közösséget. Mindenki csak néz nagyokat, büszkék vagyunk magunkra, hogy egy ekkora ember jött el hozzánk (*miért, milyen magas? – a szerk.*).

Miután kellőképpen megünnepeljük Benit (a rejtélyes idegent), csoportokra válunk és elmegyünk az első tábori hanoár-time-unkra. Játsszunk meg beszélgetünk is egy kicsit, aztán bejön a szobába Beni, hogy tanítson nekünk néhány új játékot. Rögtön meg is tanuljuk az „I say a number...” kezdetűt, ami a csoport új kedvencévé válik. Prog-

MEGMÁSZTUK SZANDAVÁRAT, MERT OTT VOLT!

AVAGY ŐSZI TÁBOR A HANOÁRRAL

ram után elmegyünk ebédelni és megpróbáljuk kipihenni az utazás fáradalmait. Időközben kiderül, hogy mégsem kell három napon át kabátban mászkálnunk, mert van egy működő kályha a nappaliban. Innentől kezdve persze a nappali lett a kedvenc helyünk.

Még egy peula, egy vacsora és máris itt az első esti program. Kezdsz előtt még kivonulunk a kertbe, hogy a régi hagyomány szerint megkapjuk hanoáros pólóinkat. Csoportonként hívnak ki

minket, mindenki lelkesen próbálgatja az új cuccot. Végre bevonulunk a nappaliba – meleg van! –, ahol megkezdődik az esti program. Dani felejthetetlen Hóféherke, Szoszó boszorkány, és a többi madrich törpe jelmeze garantálja a röhögést. Később, hogy lezárjuk az estét, megnézünk egy filmet, már csak hagyományból is, mint minden tábor első estéjén (*Egész jó hagyományai vannak a Hanoárnak. Vajon a főztjük is van ennyire jó?... – Smuel*). Amint vége a mozinak, jön a fürdés a jéghideg zuhany alatt („A francba, ki használta el az összes meleg vizet?! Áááááá, nagyon hideeeeeg!!!”). (*Szlichá...– Beni*) (*Wtf, ki ír még ide? – a szerk.*)

Másnap reggel az éjszakai traccspartik utáni fáradtsággal, de a lendületünkkel ez sem tud elvenni.

Peulák, hanoár-time-ok, kajálások,

nevetések, komoly beszélgetések. Egyre többet tudunk meg Beniről, kiderül, hogy egy igen érdekes valaki (*ah, szóval nem csak magas... – Arnold*), mesél az életéről, mutat képeket a külföldi hanoár szervezetekről. Nagyon

élvezzük, hogy együtt vagyunk. Az esti programon állomásokat kell végigjárunk, ahol Jeruzsálem óvárosának kapuairól tudunk meg érdekes dolgokat.

Ez a nap péntekre esik, így jön a kábálát sábat, fogadjuk a szombatot. Felejthetetlen peulát tartanak nekünk a madrichjaink, egy nagyon különleges beszélgetésben van részünk (*ok, de mi az? – a szerk.*). Esti program, aztán irány az ágy... Khmm... (*csak nem megfáztál? – Smuel*)

Megint csak nehezen megy a felkelés, ki többet aludt, ki kevesebbet, mindenesetre senkinek nem akaródzik kimászni az ágyból („...naaa, csak még 10 percet!...”, „...inkább keltsetek föl reggeli után!...”). Amikor végül mindenki összeszedi magát, jön a reggeli ugrabugrálás, reggeli és indulhat a nap. Beszélgetések a szombatról, a pihenésről, párdeszék, majd egy hihetetlenül izgalmas harci-puszi, ilyet se láttunk még... volt itt minden, de, hogy ekkorát is régen nevetünk, az biztos! (Hetekig megmaradtak a kék-zöld foltjaim. (*Haha! – Arnold*)) Ebéd, szabad-

idő, nagy röplabda-partik, majd a szombat búcsúztatása (*Ó, hát igen... – PreDani*). Beni tiszteletére megpróbálunk egy nagyon szép hávdálát összehozni. Hát, végül is sikerült... =)

De ez után jön a tábor fénypontja, egy olyan esti program,

amire mindenki emlékezni fog

még sokáig. Dani a műsorvezető, csoportokban küzdünk egymással és hat chanich a zsűri, ők pontozzák a többi csoportot. A végeredmény döntetlen. Mindenki vigyorgva megy a szobákba, a program részleteit tárgyaljuk. Természetesen utolsó este senkinek még eszébe se jut, hogy aludjon. (Persze eddig mindenki szépen, rendezően ágyban volt időben!)

Megint egy nehéz reggel, lassan, de kitarotán vonulunk a kajálda irányába. A mai program: kirándulás. (Mi van?! (*Mitmivan? – Arnold*)) Szépen lassan fölfogjuk, hogy igen, most még föl fogunk mászni annak a hegynek a tetejére, igen, a legtetejére és megnézzük ott azt a várat. Szandavárat. És tényleg fölmászunk. De a vár nem volt ott, csak valami rom, ami meggyőző bizonyítéknak számított, hogy egyszer volt ott valami. Szóval rom volt. De vár nem. Megtudtunk sok érdekes és pár érdektelen információt a várról és a városról (ugye erről beszélt a bácsi?), lefényképezkedtünk, és vissza a szállásra. Ebéd, csomagolás és viszlát Szanda! Busszal a vonatig, ott még egy gyors táborbúcsúztató hanoár-time, aztán vége. Eldöcögünk a vonattal, az állomáson elbúcsúzunk Benitől, reméljük csak rövid időre, mert mindannyian megkedveltük őt.

Ezt a tábor nem fogjuk elfelejteni, nagyon fontos emlék, szerintem minden hanoáros számára. Köszönjük!

Erdély Janka

A kerületi szírbajnokság győztes csapata, az Oleg Kosevoj tengerészeti szakközépiskola Arnold Schwarzeneggerről elnevezett gyéptéglaszedő-különítménye

Egyszerű receptek, nagyszerű ételek

Gyertyános Bori rovata

Zsófi kesudiós sárgarépa-salátája

Ezt a gyors salátát Zsófi barátnőmtől tanultam. Bár nála előételként ettük egy sábiti vacsorán, olyan finom és édes, hogy szerintem desszertnek vagy egyszerű nasolnivalónak is tökéletes.

Hozzávalók:

2 nagyobb vagy 3 közepes sárgarépa
2 marék durvára tört, natúr kesudió
3 evőkanál majonéz
fél citrom leve
2-3 teáskanál vaníliás cukor (ízlés szerint)

Elkészítés:

A répákat pucold meg és reszeld le vékony csíkokra a reszelő finomabbik oldalán. Add hozzá a majonézt, a citromlevet és a vaníliás cukrot, keverd alaposan össze. Végül forgasd bele a kesudiót. Azonnal tálalhatod, de még finomabb, ha 1-2 órát áll a hűtőszekrényben (már ha valaki nem figyel ki, hogy hova tetted, és eszi meg, mielőtt észbe kapnál :)).

Még hanuka idején küldte Bori az következő receptet, de annyira finom, hogy így, jóval az ünnep után is érdemesnek tartjuk a megjelentetésre.

Hanukai bundás alma

Hanuka ünnepén a nyolc napig égő olaj csodájának emlékére szokás olajban sült ételeket enni. Bár a legnépszerűbb étel a szufgánijá,

vagyis a fánk, most mégis egy egyszerűbben elkészíthető finomságot ajánlok nektek.

Hozzávalók:

1 db tojás
125 ml víz vagy tej
1 evőkanál olaj
1 kávéskanál só
11 evőkanál liszt
3 nagy starring alma
olaj a sütéshez
fahéjas porcukor

Elkészítés:

Válaszd szét a tojás sárgáját a fehérjétől. A sárgáját verd fel a vízzel (vagy a tejjel), az olajjal és a sóval. Apránként add hozzá a lisztet, és keverd csomómentesre. Szobahőmérsékleten hagyd állni egy órát.

Melegítsd elő az olajsütőt 190 fokra (ha a tűzhelyen, serpenyőben sütöd az almát, csak akkor kezd el melegíteni az olajat, ha már meghámoztad a gyümölcsöt, és óvatosan bánj vele, mert a forró olaj fröcsköll!).

Hámozd meg az almákat, és szedd ki a magházukat anélkül, hogy feldarabolnád a gyümölcsöket! Ezután vágd az almákat ujjnyi vastag karikákra. A tojásfehérjét verd kemény habbá, és óvatosan forgasd bele a tésztába. Mártsd az almakarikákat a tésztába, és a forró olajban süsd őket aranybarnára. Tálalás előtt szórd meg fahéjas porcukorral.

Szerző itt a jövőbe tekint – vagy legalábbis bátran az égre szegezi tekintetét – A fotóba izlésesen belekomponált kuka sajnos nem látszik

„Végigbuliztuk a magyarországi zsidó közösség történetét,”

Egy fiatal madrichjelölt vall a képzésről

A madrichok és korcsoportvezetők nyárra való felkészülésének fontos állomása az a Szarvason megtartott hosszú hétvége, amikor is a leendő csoportvezetők az aktuális tábortémában alapozzák meg tudásukat. Három és fél nap chanichok nélkül a táborban – ez már önmagában is garantálja a különleges élményt, ám a képzők ennyivel nem elégedtek meg, programok sokasága hivatott jólakadni a tudásra éhes madrichok izgága seregét. Fiatal kollégánk beszámolójából az is kiderül, milyen sikerrel.

A 2009-es nyár madrichjelöltjei elutaztak egy hideg márciusi csütörtökön a hagyományosnak tekinthető szarvasi képzés-hétvége. Mivel az idei tábortéma a zsidó közösség, az első esti bevezető program – mintegy ellentételezéseként – arról szólt, hogy milyen is a magány. A hétvége többi programja viszont a közösség témája köré csoportosult: Balázs Gábor és Toronyi Zsuzsi jóvoltából több érdekes és témába vágó előadásban is részünk volt. Ezeket izgalmas, és kevésbé köz-

ismert részterületeket feldolgozó workshopok követték, például a kaifengi zsidók különös esetéről vagy a velencei gettó kialakításáról. Minden ilyen előadás+workshop blokkot egy-egy ötletbörzével zártunk le, hogy a nyári programokra való felkészülés gyakorlati úton is beinduljon.

Az időpontok betartásával ugyan jó(?) szokás szerint voltak problémáink, de így is meglehetősen intenzív három napot töltöttünk el – nem csak a tábortémában való elmélyüléssel, hanem szórazással is.

Legalább akkora örömmel játszottunk

Találd Ki!-t, mint chanich korunkban, a gyurmázásról már nem is beszélve (*bizony-bizony, ma már ennyire modern és nano-high-tech a felkészülésünk – a szerk.*), ezért is sikerült olyan kreatív és színes modelleket formáznunk például a mikvérről és a chevre kadisáról (akinek ezek nem egyértelmű fogalmak, ne ijedjen meg, legkésőbb a nyár végére tudni fogja ezt is). Nekem személy szerint nagyon jó

EGY HELYEN, CSAK MÁSKÉPP avagy a 4. turnus szépségei

tett az intenzív gondolkodást igénylő programok sokasága, de éppen emiatt voltak olyan pillanatok is, amikor nehéz volt túllendülni a fáradtságon. Most is a havdala billentette helyre a lelkesedésemet és az energiáimat. Mindig is a havdala volt számomra a legmélyebb nyomot hagyó szarvasi élmény, még így is, amikor nem a Körös-parton kerül rá sor és nem vagyunk olyan sokan, mint mondjuk a 3. turnusban. Ezúttal Paszti rögtönzött előadása révén megemlékeztünk a lebontott régi játszótérről (*Játszótér... érdekes, hogy a negevnél jóval idősebb korosztályok tagjainak is mennyi emléke van erről a helyről... :D – a szerk.*), és azokhoz a bizonyos hintákhoz kötődő meghatározó élményekről, mint mondjuk az első csók... (*oh, azok az édes-bis emlékek... na de ma már a nosztalgia sem a régi! – Smuel*)

Az utolsó estén egy szerepjáték során régi sanzonokra, Hungária és Illés számokra

táncoltuk, báloztuk és buliztuk végig

a magyarországi zsidó közösség történetét 1848-tól egészen 1990-ig, nekem ez a program tetszett a leges-legjobban (*nu ja, fellépett például egy tök jó fej és roppant-mód vicces, nem kevésbé sármos és lehangoló egyéniséggel megáldott rikkancs is, aki mindig hozta és körbeüvöltözte az aktuális híreket, no persze csak a maga szerény, visszafogott és kifinomult módján... – Arnold*). És annak is nagyon örültem, hogy a program után hórázhattunk, így talán a táncstudásunk sem merül teljesen feledésbe – a nyáron tehát biztosan fogtok találkozni táncos lábú madrichokkal is.

A madrichsereg jelenléte még a rettentően zord, hideg szarvasi időt (na jó, a hóesés azért szép volt) is felderítette, ennek az üdvös, vagyis napos hatását persze csak a hazaindulás előtti utolsó pár órában élvezhettük a leginkább.

Szóval nem csak a csillagászati tavasz jött el,

egy héttel a madrichok tematikus hétvégéje után, a március 29-i Szarvas találkozón a chanichok számára is beindul hivatalosan a 2009-es szarvasi szezon. Sokat készülődő, de ami a legfontosabb: lelkes madrichok várnak benneteket idén is!

Kelemen Ági

Az ember minden évnek azon napján, amikor először kiküldik a szarvasi jelentkezési lapot (amiről rögtön a peulák, a fűben játszózás (*ejnye, no – Smuel*), a madrichok, a medence, a barátok és a finom ételek (*na azért! – Smuel*) jutnak eszünkbe), hatalmas traumába esik, és feltör benne az egész évben ott kísértő, mélyről jövő és várva várt kérdés:

Anya! Melyik turnusba menjek?

Ilyenkor jönnek a szülői gyözködések, a barátok érvei és a saját akaratumk érvényesítése. Végül – természetesen az utolsó pillanatban – megszületik a döntés...

Az én szívemhez a 4. turnus áll a legközelebb. De miért is?

Az egyik ok a folyton oda járó, és sokszor csak ott látható barátok

jelenléte. Azok a kihagyhatatlan események, amelyekből, egész évben táplálkozhatunk, ha örömforrásra van szükségünk.

Na igen, sokan azért nem jönnek a negyedikbe, mert azt gondolják, hogy ott már mindenkinek alából karikás a szeme, és még a díszletek is nyüzottabbak – szóval a közvélemény szerint a negyedik már megfáradt.

De hé, emberek!

Az itt a lényeg, hogy ez az utolsó!

Ezután már a tanévnek nevezett szörnyűség jön... a sulis és a többi határozottan kellemetlen dolog. Éppen ezért a negyedikben van meg az a hangulat, hogy ez az utolsó lehetőség a szabadságra! Na ezért olyan különleges ott az élettérzés.

És felsorolnék pár további előnyös dolgot is: a többi turnusban az ember fiának már nincs is annyi lehetősége arra, hogy külföldiül (illetve valamilyen konkrét nyelvnek nem nevezhető szarvasi kitalálmányon) cseverésszen, a nagy létszámú magyar csoportok miatt. Ha például kellemetlen incidensre kerülne sor egy esti frissítő zuhany során, mert a fiúk sajnálatos módon félrenéznek a női és férfi zuhanyzót jelölő táblát, és belófrálnak, akkor sokkal izgalmasabb és vérpezsdítőbb a

helyzetet mutogatva (? – a szerk.) megoldani... Hát nem csábító? :) (*Hát... Ja, nem! – Smuel*)

Amikor pedig éjjel arra kelteünk, hogy valakik párnástól a teraszunkra költöztek, az is olyan jó tud lenni. (Hm... előtörttek az emlékek, de itt vagyok, nyugalom.)

Persze a többi turnus, ahol túltengésben vagyunk, mi magyarok, akkor azért meglepően jó, mert többségben ácsorgunk a büfénél. Mégiscsak megnyugtatóbb érzés tudni, hogy ha csúnya szavakkal illeted az eléd toladódót, akkor ő biztosan érti és nincsen semmi kétség az üzenet dekódolását illetően, mint egyébként...

Úgy vélem döntse el mindenki maga, hogy a

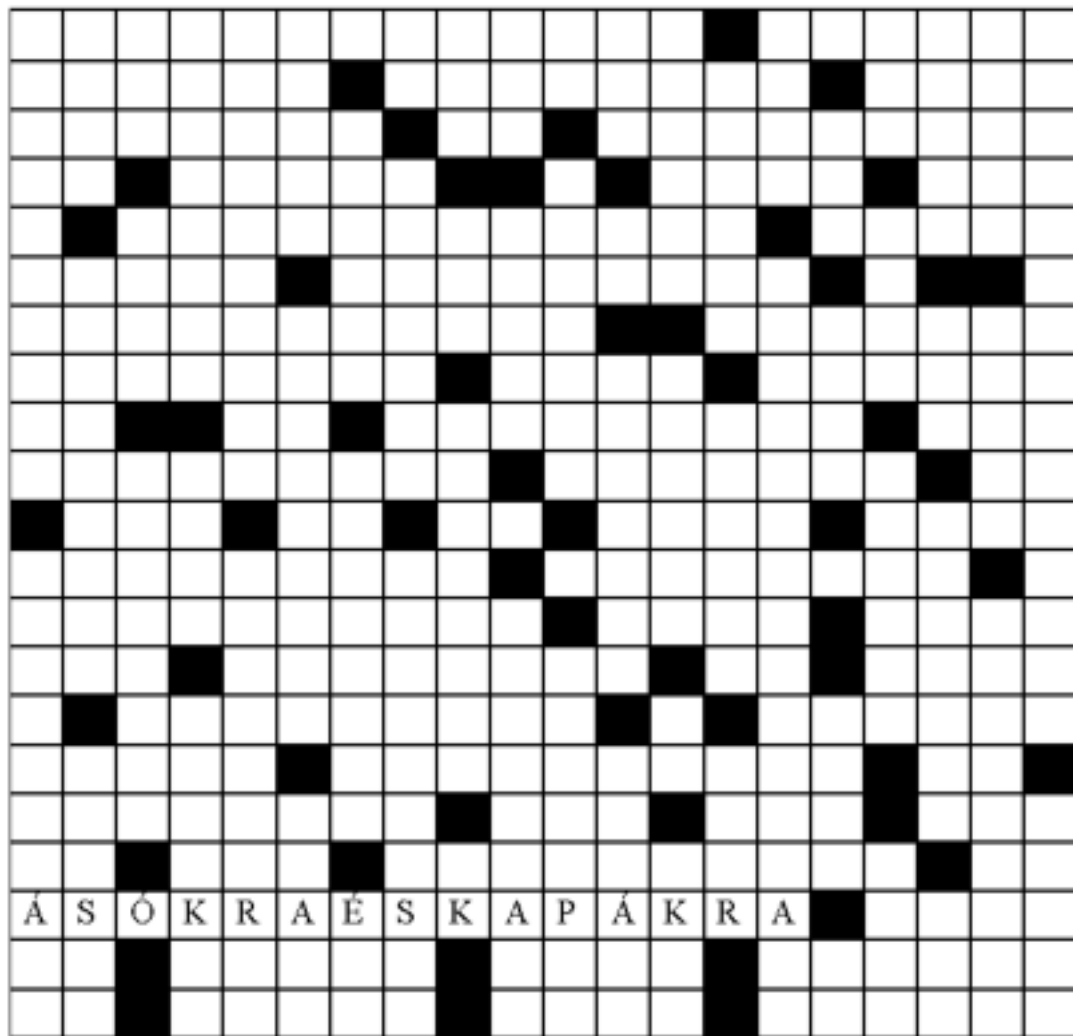
családiás hangulatú, kis csoportokban peulázó

és összesen 4-5 szobában elférő magyar gyermekszereget, vagy az 5. napon megszólalós: *jé, őt még nem is láttam, ő is magyar?*, sok korcsoportos-csoportos, és rengeteg magyar barátot megismerős összejövetelet választja.

Persze a legjobb megoldás az, ha mindet kipróbáljuk, így mindenhol ismertté tehetjük nevünket, és bőségesen lesznek kapcsolataink is a kihagyhatatlan csínykez-

Julcsi

REJTVÉNY

Gyertyános Bori rovata

A még hideg és szeles tavaszi napokra amolyan „Plusz egy vicc” típusú fejtörőt hoztam nektek. A feladat az, hogy helyezzétek el a megadott szavakat a rejtvényben. Egyet segítségül előre beírtam. A maradék 6 szóból a következő vicc csattanóját rakhatjátok össze:

Pistike kikiabál a fürdőkádból:

– Anya, anya! Kiesett egy szőrszál a kefeből!

– Ne törődj vele, fiacskám, egy szál szőr nem a világ!

– ...

Kétbetűsek:

AI, AN, AZ, CD, DE, EK, ÉK, ÉT, EZ, IU, KI, LS, NA, NÉ, NŰ, OG, OJ, OT, RÁ, SD, TI, ŰR

Hárombetűsek:

AKZ, ARN, CSÓ, DIA, ÉJT, EPI, FÉG, FUT, IGE, ITE, JDP, LÁB,

MÁS, MÉZ, NAP, OÁD, PKO, YPO

Négybetűsek:

ÁDÁR, AECT, AÉRB, AHOI, ANÓD, ANYA, ÁRT-E, BÉNA, ÉKKŐ, EPER, KLIP, LKÉL, NEAR, OLÁH, PLÁN, RIAN, RYAN, SDPE, TIPS, TITO, VOLT, ZŰMI

Ötbetűsek:

ALÉLT, APU ŰL, EARTH, FIMUR, IDEÁT, KARMA, KOMPÓT, OTNUK, ÖZIKE, PEHAU, PLÜSS, PROFI, SÁTOR

Hatbetűsek:

A KIPÁM, AMINEK, ANDREA, AULSUÉ, AV UTÁN, ERGNIA, HANUKA, KALPAG, KOMPÓT, LÉPDEL, LEPRÁS, SÜTIKE, UTOLSÓ

Hétbetűsek:

EDEKKEL, ÉDES BOR, ELK ÁRPI, ÉTLEN ÉL, KRÉMEST, LEPEDŐK, ROPIDRA, ROZSGÉN

Nyolcbetűsek:

ABERRÁLT, ÁCIKÁNAK, APJÁÉVAL, AVAROKAT, ILK TÁNTI, NŐIESSÉG, ONDULÁLT, ORIFLAME, RAGOZ-ZUK, RÓKA KOMA, ROLL OVER

Kilencbetűsek:

ÁGRUL-ÁGRA, ELŐJÖNNEK, ÉRTED ÉLEK, GUMICSONT, INGE ÁLDJA, IPAFAINÁL, JRLMEIBSH, SÖRELVONÓ, SZÉLEINEK, ZSIVALYOG, ZSUGÁMMAL

Tízbetűsek:

BEKREPÁLNA, LEAR KIRÁLY, MARCIPÁNOS, MEDIKUSSAL, PEOR GYURKA

Tizenegybetűs:

ÁLOMSZUSZÉK

Tizenkétbetűs:

ALKALOMADTÁN

Tizenhárombetűs:

MAJOMKENYÉRFA

The Szarvas Times

Since 1997
Pubi (1997-1997)

A szarvasi nemzetközi zsidó ifjúsági tábor lapja. Megjelenik amikor elkészül, és mindezt a JDC Magyarország támogatásával teszi.

Felelős szerkesztő:
BUTTÁS LEVENTE

Táborvezető:
Friedman Sasha
Nevelési igazgató:
Fritz Zsuzsa
Programigazgató:
Sonja Viličić

Munkatársak:
Kertész Endre & Saxinger Viktor
(Minden Bokor Vaker rovat)
Balla „Bigga” Zsolt (Németország),
Bán Bernadett,
Dénes Anna (Izrael),
Erdély Janka,
Ferenci Éva,
Gyertyános Borbála,
Kelemen Ágnes,
Kuna Katalin,
Nizák Júlia,
Moskovits „mosy/ka” Gábor,
Paszternák „KisPaszti” András,
Sági Mirjam

Lapterv, tördelés & nemalvás:
DJ 8T8
QA:
HaRMiNeNyOLc

ISSN: xxxx-xxxx

Nyomás: „Két N” Kkt.
Felelős vezető: Fényes István

Levelezési cím: Bálint Ház,
1065 Budapest, Révay utca 16.
(A borítékra írd rá: Szarvas Times)
E-mail: szarvastimes@jdc.hu
PDF archivum, képek, videók,
információk:
WWW.SZARVASTABOR.HU

Meg nem rendelt kéziratokat is örömmel fogadunk.

*Ha a szüleidnek nincs gyereke,
nagy valószínűséggel neked sem lesz...*

Tizenötbetűsek:

ÁSOKRA ÉS KAPÁKRA, KRA-
EDERH DELILAH, TETTEIT
MEGBÁNTA

